

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **ABL Brožek Leoš s.r.o.**, IČO 27162494, sídlem Chocenice 7, zastoupený JUDr. Václavem Luřchou, advokátem, sídlem náměstí Jiřího z Lobkovic 2406/9, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. ledna 2017 č. j. 418/2016-110-SDNA/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. listopadu 2019 č. j. 30 A 44/2017 - 129,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce provozuje silniční motorovou nákladní dopravu. Při policejní kontrole jednoho z jeho vozidel provedené dne 10. srpna 2014 v pozdních večerních hodinách bylo zjištěno, že řidič měl na snímači otáček kardanové hřídele vozidla umístěný magnet, který tento snímač vyřadil z činnosti, a digitální tachograf tedy zaznamenával odpočinek i po dobu řízení. Krajský úřad Jihomoravského kraje (dále jen „dopravní úřad“) proto se žalobcem zahájil správní řízení a rozhodnutím ze dne 24. listopadu 2014 č. j. JMK 100056/2014 žalobci uložil pokutu ve výši 149 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, jehož se žalobce dopustil tím, že nezajistil, aby jeho řidič v dopravě provozované v rámci Evropské unie vedl řádně záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a údaj o době odpočinku, jak mu ukládá § 3 odst. 2 písm. a)

zákonu o silniční dopravě. Řidič totiž ovlivňoval správnou činnost snímače impulsů KITAS digitálního záznamového zařízení (tachografu) nákladního vozidla s návěsem pomocí magnetu tak, že na kartu řidiče byl zaznamenáván odpočinek v době, kdy řidič prokazatelně řídil a byl za účelem provedení kontroly zastaven policejní hlídkou. Používání magnetu na tachografu označil dopravní úřad za velmi závažné porušení zákona. Dále zdůraznil, že pochybení žalobce má přesah i do unijního práva, přičemž členské státy jsou povinny postihovat porušení povinností vyplývajících z unijního práva dostatečně efektivními sankcemi. Nutnost uložit pokutu ve výši, která bude citelným zásahem do majetkové sféry žalobce, vyplývá též z preventivního účelu správního trestání. Dopravní úřad též hodnotil, zda uložená pokuta nebude mít na žalobce likvidační dopad. Na základě těchto úvah dospěl k závěru, že pokuta ve výši nedosahující ani 30 % zákonné sazby je účinnou, přiměřenou a odrazující sankcí za správní delikt žalobce, kterou dopravní úřad ukládá i v jiných obdobných případech.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v návěti formulačně upravil výrok rozhodnutí dopravního úřadu a snížil uloženou pokutu na 85 000 Kč, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Nepřisvědčil námitkám žalobce, že měl dopravní úřad při stanovení výše pokuty přihlížet k jejím sociálním dopadům (možnosti regresu žalobce vůči jeho zaměstnanci podle pracovněprávních předpisů) a že v jiných zemích Evropské unie jsou za typově stejné delikty ukládány mnohem nižší pokuty. Žalovaný neshledal relevantní ani námitku žalobce, že k porušení zákona došlo v důsledku individuálního selhání řidiče, který upřednostnil svůj zájem strávit co nejvíce času s rodinou v rozporu s pokyny žalobce. Stejně jako dopravní úřad označil žalovaný manipulaci s tachografem za velmi závažné porušení zákona. Konstatoval však, že za obdobné jednání se většinou ukládá pokuta kolem 85 000 Kč, a proto pokutu uloženou žalobci snížil na tuto částku, která dle jeho názoru působí preventivně i represivně a s ohledem na výsledek hospodaření žalobce za rok 2015 (zisk ve výši 4 624 707 Kč) pro něj není likvidační. Poukázal též na možnost požádat o rozložení pokuty do splátek či o posečkání s jejím placením podle § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů.

[3] Žalobce dne 26. ledna 2017 podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který věc postoupil místně příslušnému Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jenž žalobu zamítl rozsudkem ze dne 11. dubna 2019 č. j. 30 A 44/2017 - 63. Přisvědčil žalobci v tom, že by bylo vhodné, aby žalovaný označil přesnou část výroku rozhodnutí dopravního úřadu, do níž rozhodnutím o snížení pokuty zasáhl, v daném případě však pouhé konstatování snížení pokuty bez tohoto upřesnění nezpůsobilo nesrozumitelnost rozhodnutí žalovaného, neboť dopravní úřad žalobci uložil jedinou pokutu a bylo zřejmé, že se změna týká právě jí. Dále krajský soud dospěl k závěru, že odůvodnění výše pokuty v rozhodnutí žalovaného odpovídá požadavkům vyplývajícím ze zákona i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Snížení pokuty oproti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný odůvodnil svou praxí v jiných obdobných případech. Konkretizoval je sice až v řízení před krajským soudem, důvod pro snížení pokuty je však z jeho rozhodnutí zřejmý, navíc šlo o postup ve prospěch žalobce. K přiměřenosti uložené pokuty krajský soud připomněl, že jde o otázku spadající do oblasti správního uvážení, z jehož mezí žalovaný uložením pokuty nedosahující ani pětiny zákonem stanovené horní hranice nevybočil. Nešlo ani o pokutu zjevně nepřiměřenou, pročez krajský soud nevyhověl návrhu žalobce na moderaci sankce.

[4] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. srpna 2019 č. j. 6 As 101/2019 - 28 zrušil uvedený rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Neshledal sice důvodnou argumentaci, kterou stěžovatel předestřel v kasační stížnosti, avšak v rámci přezkumu, který je povinen provádět z úřední povinnosti, zjistil, že krajský soud v rozporu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. listopadu 2016

pokračování

č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, nepřihlédl ke změně právní úpravy po vydání žalobou napadeného rozhodnutí spočívající ve snížení zákonné sazby pokuty a v nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), který do právního řádu zakotvil obecné liberační důvody pro přestupky právnických osob [což zpochybňuje dosavadní pojetí absolutní odpovědnosti dopravce za správní delikt podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě]. Tato právní úprava se přitom z pohledu Nejvyššího správního soudu alespoň v abstraktní rovině jevila pro žalobce příznivější.

[5] Rozsudkem označeným v návěti krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného znovu zamítl. Nejprve zopakoval závěry z rozsudku č. j. 30 A 44/2017 - 63, které v kasačním přezkumu obstály. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak dovodil, že povinnost správních soudů postupovat podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je na místě zejména v situacích, kdy se později změnil náhled na společenskou škodlivost posuzovaného jednání a určité jednání již není přestupkem či byl zrušen určitý druh sankce. Krajský soud poukázal na to, že s účinností od 4. října 2017 zákon o silničním provozu výslovně stanoví, že odpovědnosti za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. h) tohoto zákona se nelze zprostit. V době rozhodování krajského soudu tedy zákon výslovně zakládá absolutní odpovědnost dopravce. Krajský soud též podotkl, že i pokud by existoval prostor pro zvážení liberace dopravce, žalobcem uváděné důvody by nepostačovaly. Z důvodové zprávy k zákonu č. 304/2017 Sb. krajský soud dovodil, že zákonodárce nadále hodnotí společenskou škodlivost přestupku spáchaného žalobcem jako závažnou a horní hranici pokuty za tento přestupek snížil zejména z technických důvodů souvisejících s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky, který umožňuje zvyšování horní hranice v případě společného řízení o dvou a více přestupcích. Pokuta uložená žalobci se pohybuje při spodní hranici rozpětí i podle nové sazby (24,3 %), a podle názoru krajského soudu tak není důvod rozhodnutí žalovaného rušit. Krajský soud pokutu uloženou ve spodní čtvrtině zákonného rozpětí nevyhodnotil ani jako zjevně nepřiměřenou, a proto nevyhověl návrhu žalobce na její moderaci.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal i proti druhému rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že krajský soud měl posoudit, zda v případě stěžovatele nebyly naplněny důvody pro liberaci. Zopakoval, že veškerou dopravu organizuje tak, aby jeho zaměstnanci na pozicích řidičů nebyli nuceni při dodržování pauz zkreslovat údaje o jízdách a přestávkách, plánuje trasy v souladu s předpisy ČESMAD BOHEMIA (Sdružení automobilových dopravců) a tak, aby jeho řidiči byli motivováni harmonogramy dodržovat. Stěžovatel zdůraznil, že v daném případě se jednalo o selhání řidiče jako jednotlivce, který upřednostnil své zájmy, a stěžovatel by neměl být za takový exces sankcionován víc než v nepatrné míře.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v době jeho rozhodování zákon o silniční dopravě neobsahoval žádné liberační důvody, zákon o odpovědnosti za přestupky nebyl účinný a žalovaný postupoval podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, která pojímala odpovědnost dopravce objektivně. Ani Ústavní soud tuto právní úpravu nepovažoval za protiústavní. Ustanovení § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky sice obecně umožňuje zprostit se odpovědnosti za přestupek, dne 4. října 2017 však nabyla účinnosti novela zákona o silniční dopravě, která zakotvila absolutní odpovědnost dopravce. Tato speciální úprava má před zákonem o přestupcích přednost. V období mezi nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky a uvedenou novelou zákona o silniční dopravě by bylo nutné možnost liberace zvažovat, v tomto období však bylo rozhodnutí žalovaného pravomocné.

Dle názoru žalovaného nebyl ani krajský soud povinen úpravu účinnou v tomto období aplikovat. Důvody, které dle názoru stěžovatele měly vést k zániku jeho odpovědnosti za přestupek, žalovaný nepovažuje za vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno považovat.

[8] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovateli na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Ke spáchání posuzovaného správního deliktu došlo a žalovaný o něm rozhodoval v době, kdy bylo možné uložit *pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 3 odst. 2 nebo 3 nebo s § 27 nezajistí, aby v každém vozidle byl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku nebo nezajistí jeho řádné vedení, pokud je povinen jej vést, nebo tento záznam neuschová po stanovenou dobu* [§ 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 3. října 2017]. Podle § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě, na který citované ustanovení (také odkazuje, je tuzemský dopravce provozující silniční dopravu velkými vozidly *povinen zajistit, aby řidič řádně vedl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku podle tohoto zákona, přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo Sbírce mezinárodních smluv. Právě tuto povinnost žalobce porušil, neboť jeden z jeho řidičů ovlivňoval tachograf magnetem. V době rozhodování žalovaného vykládal Nejvyšší správní soud toto ustanovení tak, že odpovědnost dopravce za uvedený správní delikt je (absolutní) odpovědnost za výsledek bez možnosti liberace (srov. především rozsudek ze dne 24. ledna 2008 č. j. 9 As 36/2004 - 59, č. 1533/2008 Sb. NSS).*

[11] Dne 1. července 2017, tedy až po vydání rozhodnutí žalovaného (2. ledna 2017), resp. v průběhu žalobního řízení, nabytí právní účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky, který v § 21 nově zavedl obecné liberační důvody pro veškeré přestupky (podle dřívější terminologie správní delikty) právnických osob.

[12] Dne 4. října 2017 nabytí účinnosti zákon č. 304/2017 Sb., který jednak snížil horní hranici pokuty, kterou lze uložit za porušení povinnosti stanovené v § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě, na 350 000 Kč [§ 35 odst. 6 písm. b) ve spojení s odst. 2 zákona o silniční dopravě v nyní účinném znění], jednak do něj zakomponoval nový § 36 odst. 3, podle něhož se právnická osoba nemůže odpovědnosti za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě zprostit.

[13] Krajský soud se citovanou právní úpravou v souladu s pokyny Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 6 As 101/2019 - 28) zabýval a dovodil z ní, že v době jeho rozhodování „*zákon výslovně zakládá absolutní odpovědnost dopravce, který se dopustí nyní řešeného správního deliktu (přestupku)*“ a tato zvláštní úprava, účinná od 4. října 2017, vylučuje aplikaci obecného ustanovení § 21 zákona o přestupcích (body 37 a 41 napadeného rozsudku). Tento závěr však Nejvyšší správní soud musí upřesnit. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že zvláštní úprava zákona o silniční dopravě vylučuje aplikaci obecného pravidla zakotveného v zákoně o přestupcích (platí zde interpretační zásada přednosti zákona speciálního oproti obecnému, *lex specialis derogat legi generali*). Krajský soud však dostatečně nezohlednil, že podle § 2 odst. 5 zákona o odpovědnosti za přestupky se při pozdějších změnách zákona, který je účinný při dokončení jednání, kterým je přestupek spáchán, použije zákona nejmírnějšího. To znamená, že při několikeré změně právní úpravy je vždy třeba vybrat tu, která je pro pachatele nejpriznivější. Přitom je třeba porovnat nikoli jen znění zákona účinná v době spáchání přestupku a v době rozhodování soudu

pokračování

či správního orgánu, ale i všechna znění, která byla případně účinná v mezidobí (srov. BOHADLO, D., BROŽ, J., KADEČKA, S., PRŮHA, P., RIGEL, F., a ŠŤASTNÝ, V. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Cit. dle ASPI, § 2). Stejný princip se uplatní i v oblasti soudního trestání (srov. § 2 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a DRAŠTÍK, A., FREMR, R., a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015. Cit dle ASPI, § 2).

[14] Krajský soud tedy v bodě 41 svého rozsudku správně konstatoval, že „v době od 1. července 2017 do 3. října 2017, než bylo do zákona o silniční dopravě včleněno ustanovení § 36 odst. 3 o absolutní odpovědnosti dopravce za vytykané jednání, bylo lze uvažovat o možnosti liberace“, nicméně právě proto, že v období mezi spácháním deliktu, který je stěžovateli kladen na vinu, a jeho rozhodováním byla účinná úprava, která liberaci z odpovědnosti za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. h) připouštěla, měl ji na případ aplikovat jako nejpříznivější možnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. srpna 2018 č. j. 9 As 165/2017 - 45, podle něhož se absolutní odpovědnost v současné době může vyskytnout pouze tehdy, pokud by byl vyloučen obecný liberační důvod uvedený v § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky).

[15] Přesto není nutné rozsudek krajského soudu pro uvedenou nepřesnost v argumentaci rušit. Krajský soud se totiž obsahově možností liberace k námitce stěžovatele zabýval. Konstatoval, že i pokud by existoval prostor pro posouzení liberace stěžovatele, „zmiňované důvody (plánování trasy zohledňující povinnou dobu odpočinku, podpora rodinného života řidičů apod.) by [...] nepostačovaly“ (bod 37 napadeného rozsudku). S tímto hodnocením Nejvyšší správní soud souhlasí. Podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *právníká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila*. Aplikace tohoto ustanovení vyžaduje, aby pachatel přestupku provedl technicky možná opatření způsobilá účinně zabránit porušování zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. září 2014 č. j. 4 As 123/2014 - 33, č. 3139/2015 Sb. NSS). V kontextu projednávaného případu si lze teoreticky představit například pravidelné prohlídky snímačů otáček a tachografů namontovaných v nákladních automobilech, namátkové kontroly řidičů, zda dodržují stanovený harmonogram jízdy, a podobně. Stěžovatel však důvod pro liberaci spatřoval v tom, že plánuje trasy v souladu s předpisy a nenutí své zaměstnance zkreslovat údaje o jízdách a přestávkách. Tyto okolnosti samy o sobě nepostačují, neboť jde jen o plnění povinnosti, kterou stěžovateli ukládá zákon [§ 3 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě] a která rozhodně nezahrnuje veškerá myslitelná (a proveditelná) opatření, která může dopravce učinit, aby zabránil zkreslování záznamů o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku ze strany řidičů. Z tohoto důvodu je také zřejmé, že by stěžovatelem navrhované důkazy k prokázání jeho paušálních tvrzení byly nadbytečné, nelze proto krajskému soudu vytykat, že je neprovedl (byť tak učinil z jiného důvodu).

[16] Krajský soud dále dospěl k závěru, že i přes snížení horní hranice pokuty, kterou lze za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě uložit, je pokuta ve výši 85 000 Kč, kterou žalovaný uložil stěžovateli v posuzovaném případě, zákonná i přiměřená (přesněji, že není zcela zjevně nepřiměřená). I s tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Ukládání pokuty v rámci zákonem stanovené sazby podléhá správnímu uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. června 2005 č. j. 8 As 5/2005 - 53, č. 1062/2007 Sb. NSS, či bod 211 rozsudku ze dne 31. března 2010 č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, č. 2119/2010 Sb. NSS). Pokud správní orgán nevybočí z mezí správního uvážení nebo je nezneužije [srov. § 78 odst. 1 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. května 2016 č. j. 5 As 155/2015 - 35, č. 3444/2016 Sb. NSS] a svou úvahu náležitě odůvodní (což žalovaný

v projednávané věci učinil, jak vyplývá již z rozsudku č. j. 6 As 101/2019 - 28, bod 10), nelze rozhodnutí o uložení pokuty zrušit pro nezákonnost.

[17] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že v rámci rozhodování o uplatnění moderačního oprávnění podle § 78 odst. 2 s. ř. s. soud „*zkoumá, zda nedošlo k excessu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2010 č. j. 7 As 71/2010 - 97, č. 2209/2011 Sb. NSS). Smyslem a účelem moderace přitom „*není hledání ‚ideální‘ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. dubna 2012 č. j. 7 As 22/2012 - 23, č. 2672/2012 Sb. NSS). V rámci kasačního přezkumu rozsudku, v němž krajský soud zvažoval moderaci sankce, Nejvyšší správní soud pak hodnotí „*jen to, zda prvoinstanční soud nepřekročil zákonem stanovené meze tohoto uvážení, nevybočil z nich nebo volně uvážení nezneužil, či zda je jeho úvaha přezkoumatelná a logicky nerozporná*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. února 2013 č. j. 2 As 130/2012 - 20). Přezkum uvážení soudu je tedy v jistém smyslu podobný jako přezkum správního uvážení. Krajský soud nepovažoval pokutu uloženou v necelé čtvrtině zákonného rozmezí za zcela zjevně nepřiměřenou, přičemž Nejvyšší správní soud se s jeho závěrem ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje především na bod 43 napadeného rozsudku, v němž krajský soud vyjádřil úvahy, které ho k jeho závěru vedly. Argument, že se jednalo o selhání řidiče – jednotlivce, nemůže závěr o zákonnosti a přiměřenosti pokuty uložené stěžovateli zvrátit, neboť přestupek (správní delikt) žalobce spočíval právě v tom, že tomuto selhání nezabránil. Nejvyšší správní soud též připomíná, že žalovaný stanovil výši pokuty s ohledem na obdobné případy (což je správný postup – srov. bod 11 rozsudku č. j. 6 As 101/2019 - 28) a stěžovatel ani v řízení před krajským soudem neuvedl žádný důvod, proč by se v jeho případech neměla zavedená praxe uplatnit.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti krajskému soudu vytýkal především to, že nerespektoval závazný právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 101/2019 - 28. Stěžovatel však nosné důvody tohoto rozsudku poněkud dezinterpretuje. Nejvyšší správní soud totiž v prvním kole přezkumu nevyslovil závazný názor na to, zda se stěžovatel mohl liberovat z odpovědnosti za přestupek (správní delikt) podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě či zda pokuta ve výši 85 000 Kč ob stojí i v kontextu sazby podle zákona účinného v době rozhodování krajskému soudu. Pouze dal krajskému soudu pokyn, aby se těmito skutečnostmi zabýval, neboť to okolnosti případu a právní úprava vyžadovaly. Krajský soud tak učinil, přičemž jeho závěry po upřesnění ze strany Nejvyššího správního soudu obstály. Nutno podotknout, že stěžovatel proti závěrům krajského soudu nepostavil prakticky žádnou argumentaci kromě obecně vyjádřeného nesouhlasu. Nejvyšší správní soud však dlouhodobě judikuje, že „*správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nabrzdovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. [...] míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2010 č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS), což platí stejnou měrou i pro formulaci kasační stížnosti (srov. například rozsudek ze dne 27. listopadu 2019 č. j. 6 As 137/2019 - 55).

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji zamítl podle § 110 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[20] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu